

relse af sådanne fotografier. Yderligere kan man forestille sig tilfælde, hvor det er tvivlsomt, om fotografiet viser en kriminel handling. Der kan f.eks. være tale om billeder fra en videoovervågning i en forretning, hvor man ser en person lægge en vare i lommen og ikke i indkøbsvognen, men hvor man ikke ser, om denne person forlader forretningen uden at betale for varen.

Da offentliggørelse af fotografier som nævnt ovenfor ofte vil kunne føre til, at en bredere kreds af personer vil kunne genkende og identificere den pågældende, og henset til den usikkerhed, der i nogle tilfælde kan være forbundet med, om fotografiet rent faktisk viser gerningsmanden til en forbrydelse, har udvalget valgt ikke at foreslå en særregel om offentliggørelse af fotografier optaget i gerningsøjeblikket.

5.1.2.2. Fremgangsmåden ved anvendelse af offentlige efterlysninger

Som anført i pkt. 5.1.1. ovenfor er anvendelsen af offentlige efterlysninger i dag ulovreguleret. Det er således politiet, der træffer afgørelse om foretagelse af efterlysninger. Udvalget finder, at kompetencen til at træffe afgørelse om offentliggørelse af signalement eller lignende vedrørende en formodet gerningsmand, hvis identitet ikke er politiet bekendt, fortsat skal tilkomme politiet. Udvalget lægger i den forbindelse vægt på, at der som oftest vil være tale om et indgreb af mindre alvorlig karakter, idet den personkreds, der vil kunne genkende den mistænkte, må formodes at være lille.

Udvalget foreslår på den baggrund, at afgørelse om offentliggørelse af signalement m.v. og fotografi træffes af politiet.

Ved afgørelsen af, hvem kompetencen skal tilkomme ved efterlysning af en mistænkt eller sigtet ved angivelse af navn eller lignende, har udvalget delt sig i et flertal og et mindretal.

Udvalgets flertal (6 medlemmer) foreslår, at kompetencen til at træffe afgørelse om efterlysning også i disse tilfælde skal tilkomme politiet. Flertallet finder, at politiet har de bedste forudsætninger for at udøve skønnet over, om offentlig efterlysning er et nødvendigt og hensigtsmæssigt efterforskningskridt.

Flertallet er enig i, at offentlig efterlysning er et indgreb af alvorlig karakter. Dette fremgår da også af den måde, hvorpå politiet hidtil har administreret kompetencen, idet offentlige efterlysninger i praksis anvendes forholdsvis sjældent. Flertallet bemærker herved, at offentlige efterlysninger har en tendens til at miste deres værdi som efterforskningsmiddel, såfremt de anvendes for ofte og for liberalt. Det er derfor også i

politiets interesse, at offentlige efterlysninger kun anvendes, hvis det er påkrævet. Hvis politiet finder, at offentlig efterlysning er påkrævet, må det formodes, at retten kun yderst sjældent vil finde anledning til at tilsidesætte dette skøn.

Det er på den baggrund flertallets opfattelse, at en regel om, at retten skal godkende enhver offentlig efterlysning, forekommer unødvendig, idet den fornødne retslige kontrol er indeholdt i bestemmelsen i retsplejelovens § 746, stk. 1, hvorefter spørgsmål om lovligheden også af en offentlig efterlysning vil kunne indbringes særskilt for retten.

Flertallet foreslår på den baggrund, at afgørelse om efterlysning af en person, hvis identitet er politiet bekendt, gennem presse m.v., træffes af politiet.

Et mindretal i udvalget (3 medlemmer) foreslår, at kompetencen til at træffe afgørelse om offentlig efterlysning henlægges til retten. Mindretallet finder, at offentlig efterlysning er et så indgribende efterforskningskridt, at det kun bør kunne iværksættes under domstolskontrol. En sådan regel vil understrege indgrebets alvorlige karakter og vil alene i kraft af sin eksistens øve indflydelse på anvendelsen af indgrebet. Den efterfølgende retslige kontrol, der fremhæves af flertallet, vil eventuelt kunne tillægge den forurettede erstatning, men dette vil næppe altid kunne kompensere for skadevirkningen.

Mindretallet fremhæver, at betænkelighederne ved at indføre en regel om domstolskontrol mindskes, hvis der samtidig gennemføres en regel om, at politiet kan træffe beslutning om at foretage offentlig efterlysning, såfremt indgrebets øjemed ville forspildes, dersom retskendelse skulle afventes (*periculum in mora*). Mindretallet foreslår derfor samtidig en regel herom. Efter mindretallets opfattelse kan der således opstå situationer, hvor politiet kan have behov for at foretage offentlig efterlysning uden at skulle afvente retskendelse. Det drejer sig navnlig om de situationer, hvor den formodede gerningsmand skønnes at være så farlig, at han straks bør anholdes for at afværge yderligere lovovertrædelser af tilsvarende grovhed som dem, den pågældende allerede er mistænkt for, f.eks. voldtægt eller drab. I sådanne tilfælde bør politiet kunne foretage indgrebet med efterfølgende forelæggelse af sagen for retten. Mindretallet foreslår, at der med hensyn til betingelserne og fremgangsmåden i øvrigt ved iværksættelse af *periculum in mora*-indgreb tages udgangspunkt i reglerne om indgreb i meddelelshemmeligheden, jf. retsplejelovens § 783, stk. 3.

Efter § 783, stk. 3, kan politiet træffe bestemmelse om indgrebet, såfremt indgrebets øjemed ville forspildes, dersom retskendelse skulle afventes. I så fald skal